

**Acta Sanctorum Confessorum
Guriae et Shamonaë Exarata
Syriaca Lingua a Theophilo
Edesseno**



Analecta Gorgiana

666

Series Editor
George Anton Kiraz

Analecta Gorgiana is a collection of long essays and short monographs which are consistently cited by modern scholars but previously difficult to find because of their original appearance in obscure publications. Carefully selected by a team of scholars based on their relevance to modern scholarship, these essays can now be fully utilized by scholars and proudly owned by libraries.

**Acta Sanctorum Confessorum
Guriae et Shamonae Exarata
Syriaca Lingua a Theophilo
Edesseno**

**The Acts of Guria and Shmona in Syriac, with
Latin Translation**

**Edited and Translated by
Ignatius Ephraem II Rahmani**



gorgias press

2010

Gorgias Press LLC, 954 River Road, Piscataway, NJ, 08854, USA

www.gorgiaspress.com

Copyright © 2010 by Gorgias Press LLC

Originally published in

All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning or otherwise without the prior written permission of Gorgias Press LLC.

2010

»



ISBN 978-1-61719-616-4

ISSN 1935-6854

Extract from (1899)

Printed in the United States of America

INDEX

Prolegomena.

Caput I. De Auctore Actorum Sanctorum Martyrum Guriae et Shamoniae	PAG. v
" II. De patria et vitae statu Guriae et Shamoniae et de cultu eis exhibito	" VII
" III. De epocha, qua martyrium sunt passi Guria et Shamona	" IX
" IV. De descriptione Edessae et de statu ejusdem civili.	" X
" V. De statu religionis christinae Edessae, ubi vindicatur origo christianae religionis in Edessa ab Addaeo discipulo Christi	" XV
Acta Sanctorum Martyrum Guriae et Shamoniae (versio latina).	" 3
Textus Syriacus Actorum etc.	" 6

PROLEGOMENA

I.

De auctore

Actorum Sanctorum Martyrum Guriae et Shamoniae.

Acta Ss. Guriae et Shamoniae in Diocletiani persecutione coronatorum a quodam Theophilo teste oculari ⁽¹⁾ lingua syriaca scripta, quae veterum sacrarum litterarum inquisitores ⁽²⁾ periisse dolebant, mense majo anni 1893, Hierosolymis cum ibidem occasione *Congressus Eucharistici* adessemus, in monasterio S. Marci Syrorum Jacobitarum feliciter detegimus in codice bombycino saeculi XV, ex quo fuit exscriptum exemplar nostrum, quod modo in lucem edimus, adjecta latina interpretatione.

Ista porro acta, praeter versionem *pshittam* utriusque Foederis, perhibent vetustius Syriacae linguae christianum documentum quod ad nos usque superstes pervenerit.

(1) Vid. infra pag. 18.

(2) R. Duval, *Anciennes littératures chrétiennes*, II; *La littérature syriaque*, pag. 126.

Insuper stilus, quo eadem acta sunt scripta, nec non rerum evntuumque adjuncta, quae ibidem referuntur, auctorem coaevum testemque esse ocularem luculenter perhibent.

Quod attinet ad citationes e sacra Scriptura, quae in actis occurrunt, animadvertimus illas congruere cum versione *pshitta*, excepto loco (ex Math. X, 32) qui videtur magis accedere ad recensionem *Curetonianam* hac tamen differentia, quod additio illa *et coram angelis ejus* (ܡܠܟܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ) non in prima parte versus sed in secunda reperiatur.

Porro nihil in monumentis antiquis occurrit de Theophili compilatoris actorum vita et gestis: ipse autem fatetur se abjurasse cultum idolatriae, ut sequeretur Christum Dominum. Verosimile est illum patria fuisse Edessenum. Simplici sed eleganti stilo ille scripsit.

II.

De patria et vitae statu Guriae et Shamona et de cultu eis exhibito.

Guria et Shamona oriundi erant ex vicis Edessae, prior ex vico dicto Sarghi (ܣܪܓܝ), alter ex vico Ganda (ܓܢܕܐ): ambo paternam religionem, paganismum, abjuraverant. Quamvis autem ipsi nonnisi de *coetu laicorum* essent, nihilominus commendabantur praesertim ob maximum ardorem quo animati erant erga christianam fidem, ideoque acta referunt ipsos, statim ac persecutio a Diocletiano mota fuit, peragrasse vicos et pagos ad addendum christianis animum, eosque hortandos ad sustinenda supplicia in tuenda sancta fide.

Porro specialiter notandum est Guriam designari titulo ܩܘܪܝܐ (peregrinus sacer Hyerosolymae), qui titulus, hodie

Hodiernam in diem tenetur in veneratione locus ubi sancti confessores fuerunt sepulti, et a vulgo noti sunt iidem sub nomine *trium fratrum* (اوج قرداش).

III.

De epocha, qua martyrium sunt passi Guria et Shamona.

Testatur Theophilus Guriam et Shamonom coronatos fuisse die XV Novembris; quae dies eo anno in feriam III incidebat (¹).

De anno vero, quo martyrium locum habuit, minime inter se concordant Metaphrastes, Armenus interpret atque nostra acta Syriaca.

Metaphrastes quidem assignat annum Seleucidum 600, qui respondet anno 289 aerae vulgaris; interpret Armenus annum 615 (qui proinde coincidet cum anno Christi 304), quem addit respondere anno VIII regni Diocletiani, atque anno VIII ejusdem consulatus; tandem acta Syriaca in codice nostro ponunt martyrium anno Seleucid. 618 (Christi 307), notantque illum respondere anno XIV regni Diocletiani et an. VIII ipsius consulatus. Ad-dunt autem alibi (²) martyrium locum habuisse « Sub Kona episcopo Edessae, Hymenaeo episcopo Hierosolymorum, Cajo episcopo Romae, Theona episcopo Alexandriae et Tyranno episcopo Antiochiae ».

Jam vero obest quominus admittatur ann. 600 Seleucid. indicatus a Metaphraste tamquam annus martyrii: ille enim annus incidit non in XIV sed in V annum regni Diocletiani, qui regnare coepit anno Christi 284.

(¹) Vid. infra pag. 12.

(²) Infra pag. 18.

Item annus Seleucidum 615, quem assignat Armena versio martyrio, non concordat neque cum an. VIII regni ejusdem Diocletiani quem indicat idem interpret Armenus.

Quod spectat ad an. Seleucid. 618, quem indicant acta Syriaca, animadvertimus procul dubio ex erronea lectione amanuensum nostrum scripsisse 618 pro 608, ex eo quod anno 618 Seleucid. jam Diocletianus e vivis ablati erat. Porro cum veteres litteris alphabeticis, minime vero plenis verbis, numeros notare solerent, amanuenses facile confundere poterant numerum ۱۸ (8) cum ۱۱۸ (118).

Colligitur itaque annum persecutionis diocletianianae, in qua gloriose martyrium subierunt Guria et Shamona, fuisse annum 608 Seleucidum, qui concordat cum anno 297, aerae Christianae. In hunc annum adamussim coincidit an. XIV regni Diocletiani et an. VII consulatus ipsiusmet, quamvis acta erronee indicent an. VIII consulatus.

Praeterea praefatus annus concordat cum synchronismis relatis in ipsis actis, nempe cum annis episcopatus ⁽¹⁾ Caji Romani (283-296), Hymenaei Hieresolymitani (266-298), Theonae Alexandrini (282-301) et Tyranni Antiocheni, qui martyr occubuit an. 310, sed ejus promotionis ad antiochenam sedem est annus incertus, proindeque ex nostris actis ante annum 297 ea collocanda est.

IV.

De descriptione Edessae et de statu ejusdem civili.

Theophilus urbem Edessam passim nomine syriaco vocat *Orhail* (ܐܪܗܝܠ), semel illam nominat *Arach* (ܐܪܚܝܬ), bis autem ipsam dicit *Edessam* (ܐܕܝܫܝܡ).

(1) Probabiliter an. 297 in quo scribebat Theophilus nondum ad ipsum mortis Caji Romani pervenerat nuntium, propter locorum distantiam.

כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן . כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי
 . כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן
 כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן
 כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן
 כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן
 כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן
 כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן
 כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן כִּי־אֵלֶּה הַמִּשְׁכָּן

« Mansit Edessa in ruinis longum per tempus usque ad
 hunc Seleucum... unum ex quatuor militum ducibus Alexandri,
 qui post ipsum regnavit. Huic itaque venienti transeuntique
 prope Edessam, eamque adspicienti, valde illa placuit. Congre-
 gatis ideo multis opificibus, praestitisque iis quae ad exstruendam
 civitatem requiruntur, habita ratione commodi incolarum habi-
 tantiumque, exstructionem incoepit constituens erigensque murum
 fortem, solidum, valde excelsum, arte magnificum et partium di-
 spositione perfectum. Fecit et turres excelsas mirabilesque, quarum
 adhuc rudera pauca restant in regione orientali super locum
 ubi est fons aquarum, quae ex urbe defluunt, visunturque ipsarum
 fundamenta quae solum hinc inde aequant... Aedificavit autem
 in urbe aedes regias, palatium insigne et quatuor arces in quatuor
 angulis civitatis pulchras et munitas. Fecit et palatium magni-
 ficum desuper fontem aquarum ex regione occidentali civitatis
 penes radicem montis sub arce superiori, in quo palatio aedifi-
 cavit insigne templum locumque ad sacrificandum Diis, juxta
 ipsorum statuta.

« Defluere fecit in civitatem ex regione australi aquas, quas
 ex remotis dissitisque locis, fossis profundis et scissuris sub terra

excavatis ingenti labore, conduxit, riteque eas distribuit per aquaeductus, irrigationisque vias et per totam urbem derivare illas faciens usque ad domus magnatum, templa sacra et palatia urbis.

“ Patere et effecit per urbem mercatus et officinas egregio ordine et solida structura ex magnis lapidibus exstructas. Extra autem urbem conducere curavit quoque alium rivum aquarum canalibus dispositis, plantavitque hortus, pomaria, vineas viridariaque cujusvis generis. Explanavit solum in planitie, effecitque ut desuper rivi et flumina defluerent ad irrigandos maturandosque fructus. Item praestitit circumcirca per regionem illam usque ad Euphratem undequaque, nec non usque ad ingentem montem, qui dicitur Ashoma ex regione orientali. Extruxit per eandem regionem oppida, castra, vicos, pagosque multos atque innumeros, quos fecundavit aquis defluentibus copiosis, ceterisque ad vitam necessariis in bonum incolarum. Ita perfecta est aedificatio hujus regiae urbis, cui ab ipso magnanimo Seleuco rege novum nomen *Edessae* datum fuit, a nomine filiae majoris et primae ipsius, quae vocabatur Edessa, cuique in dotem concessit illam urbem ”.

Modo ad acta nostra redeamus.

Ipsa nobis perhibent palatium regium situm prope balneas hiemales, et intra ipsum Jovis idoli templum, constitutaque ara coram idolo.

Praeterea ex iisdem actis palam innotescit Edessam fuisse imperio Romanorum subjectam, quam eo tempore nomine Imperatoris gubernabat Musinius quidam. Abgarus autem filius Zóórae exhibetur tamquam dux exercitus, cui associatur in ipsis actis Aba quidam, quem interpretes Armenus vocat Naba.

Juvat tandem animadvertere milites in actis denominari exinde Romanos (ܠܠܪܡܢܝ), quae appellatio hodiernam usque in diem in monte Masio (ܡܫܝܐ) tenet apud Syros, qui etiam Ottomanos milites dicunt *Romanos*.

V.

*De statu religionis christianae Edessae,
ubi vindicatur fundatio ecclesiae Edessenae
ab Addaeo discipulo Christi.*

Acta Ss. Guriae et Shamoniae nobis perhibent Edessenam ecclesiam ante finem tertii saeculi ita florentem, ut religio christiana non solum ad incolas fere universos civitatis sese extendat, sed et diffusa appareat per oppida et vicos illius regionis. Habentur per illa loca multae ecclesiae. Praeter episcopum mentio fit plurimorum presbyterorum et diaconorum, quorum multi in illa a Diocletiano mota persecutione in carcerem fuerunt coniecti. Commemorantur filii foederis, filiae foederis, monachi et sanctimoniales, qui asceticae vitae operam dabant.

Hic sponte sese offert perquisitio utrum longum an breve per temporis spatium Edessena ecclesia vixerit, antequam talem floridum statum attingeret?

Aliis verbis quaeritur utrum ecclesia Edessena ab ipsa *origine praedicationis evangelii* ortum ducat, an potius tardius i. e. post medium secundum saeculum christiana religio ibidem initia injecerit?

Jam vero tota retro antiquitas, inde ab Eusebio cordato et gravi illo historico (¹), consona voce conclamat Evangelium ibidem fuisse praedicatum statim post Domini ascensionem in coelum, illuc adveniente Addaeo, (quem alii dicunt Thaddaeum), qui convertit ad fidem christianam Abgarum V filium Maànu regem seu toparcham cognominatum *Uchama* una cum universa civitate.

(¹) Eusebius, *Hist. Eccl.*, l. I, 13; l. II, 1, 6, 7; *Doctrina Addaei*; Cureton, *Ancient Syr. documents*, pag. 9 et seqq. —

Recentiores plerique ⁽¹⁾, quorum opinio magis magisque in dies propagatur, contendunt e contra conversionem Edessae retrotrahendam esse usque ad saeculum II exiens, et regem Abgarum conversum minime fuisse illum dictum *Uchama*, sed alium nempe Abgarum IX, qui regnavit ab an. 179 ad an. 214 aerae vulgaris volunt.

Ex documentis indubiis historicis vindicanda nobis est origo ecclesiae Edessenae ab Addaeo Christi discipulo derivanda.

Praecedenter autem notamus Eusebium, qui illud factum de adventu Addaei et de conversione Edessae narrat, disertis verbis simul testari ⁽²⁾ se illam relationem exhausisse ex archivis regii ipsius civitatis Edessae. Quo posito dicine rationabiliter debet documenta illa consignantia factum conversionis Edessae per Addaeum discipulum ex archivis, in quibus conservabantur, ab Eusebio extracta et in historia sua ecclesiastica inserta minorem fidem mereri, quam alia documenta ex iisdem archivis exhausta, uti v. g. illa de inundatione ejusdem Edessae anno 201 aerae vulgaris, quam refert auctor Chronici Edesseni ⁽³⁾?

Ad vim tanti ponderis documenti irritam reddendam, subdunt recentiores illi acta archivi Edesseni hac de re fuisse conficta ⁽⁴⁾ medio circiter tertio saeculo.

Respondemus: praeterquam quod assertio ista gratuita nullo nititur fundamento, contra ejusmodi confictionem conclamavissent haeretici, Bardesanes filii atque sequaces, qui tunc degebant Edessae; virique ipsi christiani, qui adhuc superstites erant ex iis

⁽¹⁾ Tixeront, *Le origines de l'église d'Edesse et la légende d'Abgar*, Paris 1888; R. Duval, *Histoire d'Edesse*, Paris 1892, pag. 81 seqq.; R. Duval, *La littérature syriaque*, pag. 104 seqq.

⁽²⁾ Euseb., *Hist. Eccl.*, loc. cit.

⁽³⁾ Cfr. *Chror. Edes.*, edit. Hallier, pag. 145.

⁽⁴⁾ Tixeront, op. cit., pag. 158; R. Duval, *Histoire d'Edesse*, pag. 91; *La littérature syriaque*, psg. 105.

qui conversi dicuntur saeculo II exeunte, mendacio conficti documenti auctores convixissent.

Porro ad evitandas adversariorum nonullas objectiones monemus conversionem Abgari *Uchamae* minime secumferre necessario, ut ipsius in regno successores eandem fidem in Christum quoque professi fuissent. Imo *doctrina Addaei* quae narrat adventum Addaei in Edessam, conversionemque regis et civitatis, refert etiam Aggaeum successorem Addaei in episcopatu Edessae fuisse morte multatum a *filio Abgari Uchamae, et acta Sarbelii* exhibent Abgarum VII adstantem ⁽¹⁾ solemnitati celebratae in honorem deorum mense aprili, eundemque addictum cultui idolatrico diserte dicunt ⁽²⁾.

Insuper notamus relationem de Abgari atque Edessae conversione apud Eusebium et in *doctrina Addaei*, quoad ea in quibus ambo conveniunt, duo continere.

Primum toparcham Edessae Abgarum UCHAMAM morbo incurabili laborantem, nuncio de Christo ejusque miraculis accepto, missis litteris sive cum cursore sive cum tabulario eum orasse ut Edessam se conferret, ipsumque sanaret; Christumque respondisse post ascensionem in coelum ad illum missurum esse unum ex discipulis.

Alterum reapse, ascenso in coelum Domino, Addaeum unum ex septuaginta discipulis in Edessam venisse, ibidemque Evangelium praedicasse, Abgarumque sanasse atque eum etiam convertisse ad fidem christianam una cum civitate universa.

Jamverò haec duo minime inter se ita connexa sunt, ut, si primum falsum deprehendatur, alterum quoque rejici ⁽³⁾ debeat.

Hoc enim alterum perhibet narrationem facti historici de

(1) Cureton, *Ancient syr. docum.*, text. syr. pag. ∞.

(2) Ibid., pag. ∞.

(3) Tixeront, *op. cit.*, pag. 140.

adventu Addaei et de Abgari Edessenorumque conversione ad fidem, abjurata idolatria: dum e contra primum simpliciter, sternendi viam gratia ad hujusmodi optimum exitum obtentum, tum designat in *Abgaro bonam dispositionem jam exstitisse ad credendum in Christum Dominum*, tum praemonet *Christum praecedenter promisisse discipuli missionem ad Edessam*.

Quamvis itaque dicatur Abgari ad Christum litteras, Christieque ad illum responsum vel omnino supposititias vel interpolatas, minime hoc attingit factum quod narrant praefati historici de praedicato evangelio ab Addaeo, deque Abgaro converso cum incolis civitatis, aut illud infirmat.

Modo pressius ad rem deveniamus:

Fautores sententiae quam impugnamus sic argumentum ⁽¹⁾ concinnunt: Clausula *doctrinae Addaei* habet: « Addaeus constituit in episcopum Aggaeum, qui ipsi successit. Aggaeo vero, qui a filio Abgaro dein fuit interemtus, tempus defuit imponendi manus successori Paluto, qui idcirco Antiochiam se conferens manus impositionem suscepit a Serapione, qui et ipse manus impositionem acceperat a Zephyrino Romae episcopo, per successionem manus sacerdotalis Simeonis Cephae, qui a Domino acceperat ». Eadem fere clausula terminantur ⁽²⁾ acta S. Sarbelii martyris et Barsamiae. Atqui, subjungunt, Serapion Antiochiae episcopatum occupavit adamussim ab anno 190 christianae aerae usque ad annum 210. Ergo et Palutus fuit eo temporis spatio (190-210) episcopus Edessae, quem Palutum praecesserunt Aggaeus et Addaeus, pro quibus ambobus assignari ad summum possunt 30 vel 40 anni. Ergo et Addaei et Aggaei aetas post medium secundum saeculum ponenda est, et proinde concludunt falsum esse Addaeum

⁽¹⁾ Tixeront, op. cit., pag. 110 et seqq; R. Duval, *Histoire d'Edesse*, pag. 89; R. Duval, *La litterat. syr.*, pag. 115.

⁽²⁾ Cureton, *Ancient Syr. docum.*, pag. ص, ٤٤, ٤٥.

advenisse post ascensionem Edessam, similiterque falsum conversionem Edessae per ipsum ad illam epocham, referendam esse.

Mirum est prorsus viros ceteroquin eruditos (sed hypercriticos) ad impugnandum factum historicum, pro quo tot antiquitatis testimonia militant, provocare ad praedictam clausulam *doctrinae* cujus anachronismi iguorantiam ipsius auctoris tam manifeste produnt. Ceterum clausula illa posterius intrusa fuit in textu *doctrinae*, et ex illa transivit ad *acta Sarbelii et Barsamiae*.

Et nos sane reponimus: Sicuti evidenter falsum est Serapionem Antiochenum impositionem manus suscepisse a Zephyrino, cum hic post illum fuerit in episcopum consecratus ⁽¹⁾, falsum quoque est Palutum a Serapione Antiocheno suscepisse manus impositionem, illumque coevum huic esse.

Imo eo vel magis synchronismi *clausulae*, in utroque documento, ad quos provocant adversarii, rejiciendi sunt, quod iidem in aperta contradictione deprehendantur cum textu ibidem contento. Sane *doctrina Addaei* cum in *textu* dicit immediate post ascensionem Christi Addaeum in Edessam venisse et ipsi immediate succedere facit Aggaeum et huic Palutum, et proinde istos tres primos Edessae episcopos *saeculo* I exstitisse implicite affirmat, in *clausula* sibi contradicens Paluti episcopatum ad finem *saeculi* II collocat. *Acta* item *Sarbelii* et *Barsamiae* in *textu* ponunt circa an. 112 Christi fuisse Barsamiam episcopum Edessae, quem dicunt successisse in episcopatu Abshlamae, et hunc Paluto ante finem saeculi primi, hic vero in *clausula* Palutum rursus descendere faciunt usque ad exiens saeculum II.

Sed fautores sententiae, quam impugnandam aggressi sumus, instant adjicientes: Atqui fundatio ecclesiae Edessenae minime

(1) Zephyrinus fuit Papa ab anno 199 usque ad an. 217.

referri debet ad tempus quod immediate subsecutum est Christi ascensionem, propterea quod desit in documentis historicis series ⁽¹⁾ episcoporum sibi succedentium ab illo tempore usque ad finem saeculi III sine interruptione.

Respondemus: Etiam si in documentis historicis, quae hactenus habentur, deficeret completa episcoporum Edessae series inde ab origine, non ita tuto et categorice neganda esset ipsius ab Addaeo statim post Christum in coelum ascensum fundatio, cui tota remota antiquitas suffragatur.

Imo documenta historica, quae in dies *nova deteguntur*, jam nobis suppeditant haud interruptam seriem requisitam, et ita quidem definitum reperitur in iisdem documentis tempus, quo nonnulli ipsorum sedem occuparunt, ut exinde ceterorum aetas quodammodo possit determinari ⁽²⁾.

Et sane:

1°. Ex *doctrina Addaei* et ex *actis Sarbelii et Barsamiae* eruitur, quinque episcopos in illa sede sibi invicem successisse inde ab anno 33 usque ad annum 112 aerae vulgaris, et sunt: Addaeus (ܐܕܐܝ), qui Edessam, post ascensionem Domini in coelum, venit, ibique sedem fundavit; Aggaeus (ܐܓܝܐ); Palutus (ܦܠܘܬܐ); Abshlama (ܐܒܫܠܡܐ) et Barsamia (ܒܪܫܡܝܐ), qui dicitur ad fidem convertisse Sarbelium Pontificem idolorum ann. 15 Trajani, qui respondet ann. 112 Christi, qui Sarbelius eodem anno palmam martyrii adeptus est.

⁽¹⁾ Tixeront, op. cit., pagg. 143, 151.

⁽²⁾ Nil proficerent profecto adversarii, si tamquam ad argumentum pro sua hac de re sententia probanda provocarent ad silentium *chronici Edesseni* de episcoporum Edessae successione inde ab Addeo: *Chronicon* enim, de quo sermo, nonnisi ab ann. 635 seleucid. incipit referre per annos eventus praecipuos illius civitatis: quoad tempus praecedens unum vel alterum factum commemorat.

Eadem series horum episcoporum prostat apud Michaellem Patriarcham in suo chronico (In Cod. nostro p. 102):

ܐܕܕܐܝܡܐܢ ܐܦܪܡ : ܐܒܬܐܢܐ ܕܗܝ, ܕܐܝܬܐ ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ

. ܐܕܕܐܝܡܐܢ ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ ܐܦܪܡ ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ . ܐܕܕܐܝܡܐܢ ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ

ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ ܐܦܪܡ ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ ܐܦܪܡ ܕܐܕܕܐܝܡܐܢ

« Edessae autem post Addaeum apostolum fuit episcopus primus Aggaeus, post hunc Palutus, ab hoc susceptus (manus impositionem) Abshlama, et post hunc Barsamia, qui convertit Sabelium pontificem (idolorum) ».

Profecto minime longaevi sunt dicendi episcopatus quinque spatio minus quam octoginta annorum, computatis simul etiam interstitiis vacationis sedis.

2°. Ex antiquissima vita Bardesanes, quam idem Michael Patriarcha in suo chronico inserit, discimus Bardesanem (quem natum dicit ann. 154 ⁽¹⁾ et mortuum ann. 222 Christi) fuisse ann. 25 aetatis, et proinde ann. 179 Christi, receptum Edessae in catechumenatu, deinde baptizatum et postea ordinatum in diaconum ab episcopo illius civitatis nomine Eushtaspio (ܐܘܫܬܐܣܦܝܐ), quem dicit sussesisse in ea sede episcopo Yazni (ܝܐܙܢܝ).

Insuper ex eodem documento habetur Bardesanem ad Valentini commenta declinantem, atque in errore persistentem fuisse excommunicatum ab episcopo Akki (ܐܟܝ), qui Eushtaspio successerat.

(1) Cfr. *Chron. Edess.*, edit. Hlallier, pag. 147.

* ܡܢ ܡܠܟܐ ܕܗܠ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ . ܡܢ ܡܠܟܐ
 . ܡܢ ܡܠܟܐ . ܡܢ ܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ
 ܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ . ܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ
 ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ
 ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ
 ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ

“ Anno 465 (seleucid.), qui est annus 15 Shahroki filii Narsae
 regis Persarum, Nuhama cum uxore Nahshiram fugientes venerunt
 Edessam, peperitque Nahshiram filium dum transirent prope flu-
 men quod ad latus civitatis est et vocarunt nomen filii Bardesanem
 (ex nomine fluminis). Exinde se contulerunt in Hierapolim quae
 est Mabbug, degeruntque in domu Anoduæ filii Pontificis idolorum,
 qui Bardesanem suscipiens educavit docuitque hymnos seu laudatio-
 nes ethnicorum. Anno 25 ætatis ipsum Pontifex in Edessam misit,
 ut emeret supellectilem. Transiens itaque (Bardesanes) prope eccle-
 siam, quam exstruxerat Addæus, audivit vocem Eushtaspîi, qui ad
 populum verba faciebat ex (sacris) Scripturis. Hic Eushtaspîus erat
 episcopus Edessæ, qui successerat Yaznî. Arrisit (episcopi) doctrina
 Bardesani, qui cupivit proinde admitti ad mysteria Christianorum.
 Quod cum audivit episcopus ipsum erudit et baptizavit, ordi-
 navitque diaconum. Composuit porro Bardesanes tractatus contra
 hæreses: ast in fine declinavit ad doctrinam Valentini... Nati
 sunt Bardesani filii Abgron, Hesdu et Hermones, qui in ipsius
 doctrina perstiterunt. 'Akki episcopus, qui successit Eushtaspîo,
 ipsum redarguit, sed cum noluit assentiri, eum excommunicavit.
 Mortuus est autem Bardesanes ann. 533, ætatis agens annum
 68^{um} .

3°. Inde autem ab ann. 112 Christi in quo vivebat Barsamia episcopus usque ad ann. 179 in quo Bardesanes ab episcopo Eushtaspio fuit receptus in catechumenatu et usque ad ann. 222, qui est annus mortis Bardesanes, sic completur series episcoporum Edessae apud ipsum Michaellem (Cod. nostr. p. 117):

ܠܝܬܐ ܡܬܠܬܐ ܐܡ ܠܡܬܐ ܝܬܐ ܗܢܐ ܡܝܬܐ
 ܡܠܐ ܝܬܐ . ܡܠܐ ܡܝܬܐ . ܕܝܝܬܐ ܠܡܐ ܠܝܬܐ
 ܠܝܬܐ ܝܬܐ . ܠܝܬܐ (ܐ) ܒܒܐ ܠܡܐ ܝܬܐ . ܠܝܬܐ
 ܡܬܠܐ ܡܠܐ ܝܬܐ . ܡܠܐ ܡܝܬܐ . ܠܝܬܐ ܒܒܐ
 — ܒܒܐ (ܐ) ܡܬܠܐ ܕܡܬܠܐ ܡܬܠܐ ܐܡ ܡܬܠܐ . ܡܬܠܐ

“ Edessae post Barsamiam, qui convertit Sarbelium Pontificem (idolorum) fuit Thiridates (ܕܝܝܬܐ), post hunc Bozni (ܒܐܒܐ), post Bozni Shalola (ܠܝܬܐ), post hunc Abda (ܒܒܐ) et Guria (ܠܝܬܐ), post Guriam alter Abda (ܒܒܐ), post hunc Yazni (ܒܐܒܐ), post Yazni Eushtaspis (ܡܬܠܐ) et Akki (ܒܒܐ), cujus tempore apparuit haeresis Bardesanes, quem excommunicavit ”.

Ex dictis innotescit ab anno 112 usque ad ann. 222 i. e. spatio *centum et decem* annorum sedem Edessenam occupasse *decem* episcopos continuata serie cum praecedenti quam indicavimus superius n. 2°.

4°. Tandem post Akki, qui forsitan non multo ante mortem Bardesanes episcopatum occupavit, Michael Patriarcha neminem alium tamquam successorem nominat praeter Konam (ܠܡܐ), cujus vita saltem usque ad ann. 313 Christi protracta est.

Incertum autem est utrum Kona fuerit immediatus successor Akki, an inter Akki et Konam unus vel plures interces-

serint episcopi. Etiamsi autem ponatur neminem alium inter illos intermedium exstitisse episcopum, non est dijudicandum utpote inverosimile *duos* istos episcopos occupasse sedem Edessenam spatio *nonaginta* annorum, incluso etiam vacationis sedis intervallo, cum sciamus exstitisse nonnullos episcopos, quorum singuli sedem occuparunt spatio quinquaginta et amplius annorum.

Ceterum nullam circa hoc tempus adversarii movent difficultatem.

Concludamus retexendo ex superius expositis seriem successionis episcoporum in sede Edessena:

- I. Addaeus (אדא) ab ann. Christi 33.
- II. Aggaeus (אגא).
- III. Palut (פלח).
- IV. Abshlama (אבשלמה).
- V. Barsamia (ברסמיה) ante ann. 112.
- VI. Thiridates (תירידת).
- VII. Bozni (בזני).
- VIII. Shalola (שללה).
- IX. Abda (אבדא).
- X. Guria. (גוריא).
- XI. Abda (אבדא).
- XII. Yazni (יאזני).
- XIII. Eushtaspus (אשטאספוס) ante ann. 179.
- XIV. Akki (אכא) ante ann. 222.
- XV. Kona (קונא) ante an. 297, qui decessit ann. 313 aut paulo post.

Utinam ex recenter detectis documentis recontexta haec series episcoporum Edessae, ab exordio praedicationis evangelicae usque ad initia saeculi IV, tamquam in exemplum inservire posset criticis nostrae aetatis, ut, data inopia documentorum priorum

temporum, admodum caute procedant in ferendis sententiis, ne potius quam illustrare documenta, illa pessumdare atque evertere videantur! ⁽¹⁾.

Ultimo loco adnotamus, origine Edessenae ecclesiae ab Addaeo discipulo fundatae admissa, omnia ab historia facta relata bene componi et facile intelligi posse: non ita autem in sententia illorum, qui volunt Christianismum ibidem initium habuisse circa annos 160-170 Christi ⁽²⁾.

Sic, verbi gratia, cum thesi quam defendimus optime congruit traditio constans apud Syros de propagata ex Edessa christiana religione per ceteras Mesopotamiae et Orientis regiones.

Idem confirmat Versio *Pshitta* utriusque Testamenti. Posita enim origine ecclesiae Edessenae ante medium saeculum I, nullo negotio explicatur pro usu illius ecclesiae elaboratam paulo post fuisse versionem *Pshittam* N. T., ex qua Tatianus suum Diatesseron concinnavit circa ann. 172-173 ⁽³⁾ aerae vulgaris. Ante N. T. versionem confecta fuerat quoque pro usu priorum Edessae fidelium versio V. T., quam versio N. T. in suum usum adhibuit ⁽⁴⁾, et ad quam provocat, circa ann. 170 Christi, Meliton episcopus Sardis in scholio super Genes. XXII, 13.

Modo regressum ad acta Ss. Guriae et Shamonae facientes, animadvertimus, in gratiam studiosorum sacrarum antiquitatum, ex illis innotescere primos Christianos in orando consuevisse adspicere Orientem versus ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Missa facimus cetera argumenta adversariorum, quae nullius ponderis sunt, et plerumque consistunt in conjecturis vel in accomodationibus chronographicis.

⁽²⁾ Tixeront op cit, pag. 15.

⁽³⁾ R. Duval, *La litterat. syriacque*, pag. 45.

⁽⁴⁾ Vid. M. Fred. Berg, *The influence of the septuaginta upon the Pshitta Psalter*. New-York 1895, pag. 137-150; Merx, *Bardesanes von Edessa*. Halle 1863, pag. 19.

⁽⁵⁾ Cf. *Acta Sarbelii*, apud Cureton, text. syr., pag. ∞.

Habemus praeterea ex praefatis actis ante S. Ephraemum in usu ecclesiae Syriacae exstitisse hymnos, qui dicuntur *Madrashae* (ܡܕܪܫܐ), cum videamus fideles concinentes, cum psalmis et canticis, etiam *Madrashas* in funeribus Ss. Confessorum celebrandis.

Neque abs re erit hic adicere Philoxenum Mabbuggensem in opere cui titulus ܡܡܠܟܐ ܕܡܕܪܫܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܕܪܫܐ laudare quemdam hymnorum auctorem, qui Edessae floruit, nomine Asvana (ܐܨܒܢܐ). [Cod. Syr. Bibl. Vatic. CXXV, fol. 157 r.]:

ܡܡܠܟܐ ܕܡܕܪܫܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܕܪܫܐ ܕܡܕܪܫܐ
ܐܨܒܢܐ ܕܡܕܪܫܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܕܪܫܐ ܕܡܕܪܫܐ
ܕܡܕܪܫܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܕܪܫܐ ܕܡܕܪܫܐ

« Fuit quoque alius vir Edessae, cujus nomen *Asvana*, qui composuerat multos hymnos (*Madrashas*), qui hodiernam in diem canuntur ».

Porro Antonius Rhetor in quodam opere monet istum Asvanam tempore S. Ephraemum praecessisse. Sed de his alias.



ACTA

SANCTORUM CONFESSORUM

GURIAE ET SHAMONAE

NARRATIO SEU ACTA MARTYRII
MAR GURIAE ET MAR SHAMONAE
CONFESSORUM EDESSAE

Anno DCVIII ⁽¹⁾ Alexandri regis Macedonis, qui est annus XIV imperii Diocletiani, qui XIX annos regnavit ⁽²⁾, et est annus VIII ejusdem consulatus, nec non annus VI Musinii ⁽³⁾, sub strategia Abae et Abgari filii Zoórae, diebusque Konae episcopi Edessae, impius Diocletianus suscitavit maximam diramque persecutionem adversus omnes Christi ecclesias totam per imperii sui ditionem, ita ut sacerdotes et diaconi acerbis poenis affligerentur [?], filiae foederis sanctimonialesque ⁽⁴⁾ horrendae denudationi exponerentur, christianorumque universus coetus suppliciiis oppressi vexatique reperirentur, et pax nulla esset exeunti atque ingredienti prae furore oppressorum, qui illos ut Diis sacrificarent adigebant.

Porro plerosque imperiale edictum valde perturbabat, pavorque et trepidatio plurimos occupabat, propterea quod extimescebant

⁽¹⁾ Cfr. proleg. c. III, pag. X de anno hujus persecutionis.

⁽²⁾ Ista verba posterius in textum intrusa fuisse dicendum est.

⁽³⁾ Est nomen gubernatoris Edessae. Metaphrastes eum vocat *Antonium*, et Musonium tamquam Gubernatorem Antiochiae commemorat: sed minus recte.

⁽⁴⁾ Vox *sanctimoniales* deest in versione armena.

ne quis forte, corporis cruciatu perterritus, Christi fidem negaret. Persecutorum conatus siquidem eo tendebant, ut perquisiti, negato Christo, Jovem, idolum mutum, Deum confiterentur, et quilibet emptor venditorque thymiama ac thus coram Jove de jussu Dioletiani imperatoris adoleret.

Porro Guria qui fuit peregrinus ad loca sancta ex vico dicto Sargi, ⁽¹⁾ sociusque ipsius Shamona ex vico Ganada ⁽²⁾, delati sunt ad judicem regionis utpote qui dicebantur magnam curam sollicitudinemque habere de adoratoribus Christi fidelibusque degentibus in finitimis pagis, quos iidem hisce verbis incitabant: Custodite [∞], fratres, fidem vestram, quin metuatis persequentium minas. Nolite denegare Christum, cuius in manibus sunt vestri spiritus, ipseque vobis indet vim, virtutem et magnanimitatem contra miseros persecutores, quorum exhibit spiritus et revertetur in terram suam, et in illa die peribunt omnes pravae cogitationes eorum contra nos ⁽³⁾.

Audiens talia praeses de praedictis, illos ad se adductos graviter cecidit, dein in carcerem inclusit, una cum aliis multis, quorum nonnulli postquam fuerunt caesi dimissi sunt, alii vero prius pexi pectinibus ferreis, exinde egressi perrexerunt ad domus suas. Qui autem neque fuerunt caesi, neque corpore pexi, sublati eorum divitiis, fortunis bonisque, relaxati sunt. Permulti autem alii, qui recenseri computarique nequeunt, exantlatis suppliciis cruciatibusque ob Christi amorem, necati sunt, coronasque martyrii adepti in coelum volarunt. Alios tandem ipsi persecutores (defatigati) relaxarunt siveruntque domus suas abire.

Soli itaque Guria sociusque Shamona manserunt reclusi in carcere, seseque invicem stimulabant, mentemque animumque

⁽¹⁾ Metaphrastes habet *Σαργιττῶς*, versio armena scribit erronee Margeetma.

⁽²⁾ Metaphrastes habet *Γάναδος*; versio armena Ggnada.

⁽³⁾ Ps. CXLV, 4.

sibi mutuo excitabant, accepto nuntio se habere aliis in locis [•] quamplurimos socios sodalesque in confessione atque martyrio, uti Caesareae Palestinae Epiphanium, Petrum et Pamphilum, cum plurimis aliis, Gazae Philistinorum Timothaeum, Alexandriae Paulum, Nicomediae Hesychium (¹), Melitene Petrum, Nisibi ad confines orientales Hermetem sociosque (milites) Romanos, qui coronati fuerunt per manum Heracliani ducis, qui praefatae regioni praeerat.

Musinius ergo Edessae praeses arcessitos ad se sanctos martyres Guriam et Shamonam, qui in carcere detinebantur, sic coepit alloqui: Domini nostri invicti imperatores nobis injunxerunt, ut idolo Jovi vos sacrificetis, araeque coram eodem idolo erectae thus imponatis, recedatisque a religione christiana, quam tenetis: errando siquidem erratis non confitentes plures existere Deos.

Cui Shamona sic respondit: Nequaquam nos erramus, imo in vero sumus, fidesque nostra est religio christiana, quae est vita nostra in Christo. Absit a nobis ut deseramus Christum Deum nostrum. Nequaquam idolo huic ligneo a fabris lignariis elaborato [†] clavisque fabrorum ferrariorum confixo thus adolemus, neque adoramus simulacrum mutum, quod est opus erroris, qui ducit ad perditionem. Neque negaturi sumus Deum unum Dominumque rerum omnium qui in coelis est, neque Illum cum simulacro humanis confecto manibus sumus commutaturi. Nos adoramus Christum Deum, qui sua gratia nos ab isto liberavit errore, quique est nostra lux, noster medicus et nostra vita.

Ait praeses: Imperatores edixerunt ut Dii honorerentur; oportetque ut imperialis voluntas omni cura perficiatur.

Guria respondit; Audisti jam nos nequaquam fidem nostram deserturos, neque mortalium, qui nobis similes sunt, voluntatem nos perfecturos, sed (tantum) perficimus voluntatem Patris nostri,

(¹) Erronee habet versio armena *magnus Sichem*.

qui est in coelis, Dei Patris, Filiique ipsius dilecti Jesu Christi, qui dixit (¹): quicumque confessus fuerit me coram hominibus, confitebor illum coram Patre meo qui in coelis est, et quicumque negaverit me coram hominibus, negabo eum coram Patre meo et coram (²) angelis eius.

Ait praeses: Ergo nullum est vobis in animo propositum perficiendi voluntatem imperatorum?

Responderunt Shamona et Guria: Voluntatem regis regum, qui in coelis est, exequimur.

Ait praeses: Si ergo in isto consilio persistitis, [ω] peribitis neque in vita relinquemini.

Respondit Shamona: Nequaquam pereundo peribimus, uti arbitraris, sed vivendo vivemus, uti credimus, facientes voluntatem bonam Creatoris nostri.

Praeses talia audiens adduxit illos inclusitque in unam eandemque custodiam simul cum sociis, qui ibidem erant, presbyteris diaconisque, constitutis satellitibus ad custodiendos illos ceterosque ibidem reclusos.

Paucis post diebus imperator Diocletianus ad se arcessivit Musinium Edessae praesidem, qui se Antiochiam contulit ad illum. Praecepit itaque (imperator) ei, ut presbyteros et diaconos christianorum, qui renuerent sacrificare (idolis) in iudicium advocaret.

Hinc Musinius a conspectu imperatoris Edessam reversus coram se adduxit ex custodia, in qua inclusi erant, Guriam et Shamonom stipatos satellitibus, qui eosdem ibidem custodiebant. Cum illi ingredienti steterint coram iudice, sic illos alloqui coepit: Domini nostri imperatores praecipunt, ut sacrificetis [g] simulacris et huic arae imponatis thus, vinumque libetis coram Jove isto, quem inspicitis. Porro mihi injunctum est ut eum, qui noluerit

(¹) Math. X, 32.

(²) Vid. de hac additione in proleg. cap. I, pag. VII. Eandem additionem servarunt Metaphrastes et versio armena.

thus imponere et thymiamata offerre vinumque super aram, quae coram Jove est, libare, constituam super ollam igne accenso ebullientem, eundemque super malleos ignea flamma vehementer excandescentes uram; jussusque sum ut vos torno torqueam, donec caro vestra lacerata decidat coram vobis, pectamque pectendo (corpora vestra) donec denudentur vestri pulmones; praeceptumque habeo sub axillis vestris subiiciendi fervefactas sphaeras plumbeas, donec interanea vestra discindantur; atque insuper mihi imperatum est vos ex brachiis suspendere, usquedum scapulae brachiorum vestrorum distrahantur; nec non ferreo compede singulos pedes vestros constringere et ab uno pede compede constricto vos suspendere, aliisque poenis gravioribus sum jussus vos mulctare, donec vel inviti voluntatem imperatorum perficiatis.

Inclytus Shamona respondens ait illi: Poenas temporarias, quibus nos torturus es, quaeque transibunt quasi non [] fuerint, nos minime metuimus; extimescimus autem et perhorrescimus gehenna ethnicis infidelibusque reservatum. Deus autem noster, cujus nominis gratia ecce modo coram te cruciamur, nos eximet ab igne illo aeterno, ipseque est qui indet nobis virtutem ad sustinendas poenas quae nos dannaturus es, quae brevi quidem vim exercebunt, dein vero deficient neque perdurabunt, quaeque prodeunt virtutem suam donec spiritus e corpore egredietur, postea autem in irritum cadent evanescentque. Quamobrem oportet ut perferamus ad breve tempus huiusmodi minas iudicis in nos, ut per eas a iudiciis aeternis liberemur, quibus Creator noster condemnaturus est omnes qui ipsum negaverint, quorum neque vermis morietur, neque ignis extinguetur (1).

Inquit praeses: Eja secedite ab isto errore, sicuti vos jam praemonui; quin imo agite voluntatem imperatorum, siquidem non

(1) Marc. IX, 47.

potestis perferre poenas diras et acerbas, quibus jussus sum vos damnare usquedum perficiatis voluntatem imperatorum.

Respondit Guria: Nos minime, sicuti adoratores idolorum, ambulamus in tenebris, quoniam filii lucis sumus et lucem veram, Iesum, adoramus. Usque ad extremum in fidem nostram manebimus, ipsaque testatur nos esse veros. Sumus enim populus ejus et oves pascuae ejus, qui est pastor bonus et verus [ⲓ], qui animam suam dedit pro nobis, liberavitque nos a potestate Satanae, qui en vos modo stimulat adversus nos, ut per vos, qui minas nobis intenditis, cupidinem suam ostendat, quemadmodum ipsius placita adimpleverunt illi, qui olim ei obtemperarunt.

Quod attinet ad nos, scriptum ⁽¹⁾ est ne timeamus eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere: sed potius timere debemus eum, qui potest et animam et corpus torquere in gehenna. ⁽²⁾ Hic est Christus Deus noster, qui potestatem habet superius et inferius.

Preeses respondit: Tantam erga vos patientiam exhibui, non jam ut mihi recitetis scripta vestra commentariaque exponatis, imo ideo patiens vobiscum fui, ut perficiatis voluntatem imperatorum, suppliciaque evadentes ad vestras domus in pace discedatis.

Dixerunt Shamona et Guria: Speramus in Deum nostrum verum nos ex hoc tribunali abituros, uti dixisti, in veram domum nostram, ubi adest Abraham habens in sinu Lazarum mendicum decumbentem, quique est pater confessionis nostrae. Neque nobis mens est regredi ad mansiones nostras temporarias: quin potius properamus ad metam omnis vitae.

[ⲁ] Ait praeses: Nolo ut accidat vobis hoc, quod cernitis ⁽³⁾, me auctore. Ea de causa me longanimem ergo vos praebeo, ut

⁽¹⁾ In versione armena prima pars hujus ex evangelio loci citata reperitur.

⁽²⁾ Matt. X, 28.

⁽³⁾ Forsan legendum est ⲉⲃⲉⲛⲓⲙⲉⲛ, *expectatis*, uti habet versio armena.

mihi morem geratis perficiatisque voluntatem imperatorum. Pro facultate quae mihi est in vos, et pro imperatorum jussu potis eram sine mora vobis poenas infligere et corpore vostra torquere.

Respondit Shamona: Semel iterumque audisti a nobis sermonem nostrum esse verum, quoniam et fides nostra justitia est et veritas manifesta, et quia jussi sumus ut sit sermo noster est, est: non, non ⁽¹⁾.

Videns itaque praeses illos minime assentiri ad sacrificandum idolis, jussit Leontium ⁽²⁾ ducem ut Guriam et Shamonom, sanctos martyres, ex brachiis suspenderet, protractis deorsum eorundem pedibus.

De jussu ergo judicis ambos suspenderunt extenderuntque vehementer. Illi autem manserunt suspensi ab hora tertia ad octavam usque, verbum nullum proferentes, atque silentium observantes, dum huc illuc distrahererentur acerbiterque vexarentur. [☞] Tandem praeses illos dimisit magnopere admirans tantam constantiam.

Cum autem illi suspenderentur, jussit praeses ducem, ut illos interrogaret utrum imperatorum voluntatem facturi essent, ut eosdem descendere faceret dimitteretque liberatos a suppliciis. Accedens ergo dux interrogavit illos dicens voce magna: An assentimini ad implendum placitum imperatorum? Sancti vero martyres, quoniam loqui non poterant ob vim dolorum tormentorumque, tum ob distractionem brachiorum scapularumque, tum ob confracta ossa, capitis nutu significabant se minime assentiri.

Postquam autem diu manserunt tormenta subeuntes, ita ut qui ibidem stabant taedio affecti fuerint, jussit praeses ducem ut suspensos descendere faciens conduceret includeretque ambos

⁽¹⁾ Math. V, 37.

⁽²⁾ Versio armena pro *Leontius* habet *Evetus*; Metaphrastes habet *Anovitus*.

in carcerem cui nomen erat *fovea obscura*, constrictisque compede pedibus, eosdem in dictum carcerem mane usque coniiceret.

Dux igitur adducens illos, pedibusque jam compede victis, coniecit in foveam obscuram, ac in faciem eorundem muro occlusit januas [—] fenestrasque, ne omnino inspicerent lucem.

Erat dies illa tertia dies augusti aestivo tempore, neque ullus iis panem attulit, neque iidem aquam biberunt. Post elapsos tres dies, totidemque noctes a quo illi lucem non adspexerunt, aperuerunt in faciem ipsorum ostium foveae. Manserunt autem inclusi ibidem, i. e. in fovea illa obscura haud edentes neque bibentes totum per augustum, totum per septembrem, totumque per octobrem et usque ad medium novembrem ⁽¹⁾.

Tunc praeses iussit illos coram se arcessi, quos sic allocutus est: Miseri! Voluntatem imperatorum exequimini, vosque cumulabo magnis donis.

Responderunt inclyti Shamona et Guria: Jam diximus tibi fidem nostram dictionemque nostram unam esse, quas nequaquam permutamus. Exequere itaque cito quod ab imperatoribus tibi injunctum est. Potestatem equidem habes in corpora nostra, minime vero super spiritus nostros ⁽²⁾.

Exhinc praeses iussit ut utrumque ex uno pede appenderent, converso deorsum capite.

Injecerunt itaque compedem ferreum in pedem dexterum Shamonae, incurvaruntque ipsius genu et caput, uti fit cum camelo, introduxeruntque veru ferreum [—] sub acetabulo genu ipsius supra compedem, attollentesque suspenderunt Shamonam ex illo pede constricto compede, deorsum capite converso.

⁽¹⁾ In versione armena *usque ad diem XIV Qalots*.

⁽²⁾ Armena versio habet: "*sed potestas super spiritum est Domini tantum*".

Videntes autem Guriae deesse vires, ipsumque aegrotari corpore, paralytique affectum, minime illum eo tempore suspenderunt.

Factum est autem ut maneret Shamona suspensus uno pede ab hora secunda, usque ad horam quintam. Romani autem (milites) qui illum custodiebant prope ipsum adstantes ei dicebant: Quousque, infelix, ita ejusmodi cruciatus duros acerbosque sustines? Perfice, imperatorum voluntatem, et te a doloribus quibus angeris, recreabunt.

Praeses interim nulla movebatur miseratione de corporibus ipsorum, neque labiis verbum ullum quidpiam promittens proferebat (1).

Shamona autem dum pendebat, capite converso deorsum, orabat sic dicens: Adorande Deus, Pater Domini nostri Jesu Christi, absque quo ne passer quidem in laqueum incidit, Tu es qui dilecto Tuo Abrahae virtutem indidisti ad sustinenda tentamenta sua, Josepho praeclaro ut sese expediret a domina sua, Moysi ad perferendas populi insanientis obtrectationes, Nephtah, qui unicam suam (filiam) interemit, David, quem persecutione impetivit [ع] Saul rex, Danieli, pueris domus Hananiae Babylone, Simeoni Cephae, Paulo apostolo, Stephano martyri, omnibusque confessoribus, qui corpora sua in confessione neci tradiderunt, viceruntque diabolum, qui contra ipsos bellum gerebat, et ex hoc mundo migrarunt, bono exhibito testimonio. Tu ipse Domine mi, ac Deus meus, tribue mihi virtutem sustinendorum tormentorum propter nomen Tuum sanctum. Noscis enim quantum cruciatibus hujus corporis me diabolus anxit, ad compellendum me ut pacto compromitterem os meum, seu ut repudiarem fidem veram, quae in

(1) Armena autem versio habet: « Sed ipse (i. e. Shamona) minime miserebatur corporis, neque ullum verbum promissionis voluit proferre ».

Te est, exstinguereturque sic lucerna mea, quae ardet oleo Uncti (i. e. Christi) Tui, Jesu Filii Tui, adorabilis et sancti.

Haec porro verba, quae Shamona, invictus et inclytus martyr, proferebat, scriptis consignavit Notarius jubente praeside, qui tunc penes eum (i. e. martyrem), dum pendebat, stabat sperans forte prae acerbitate tormenti ipsum polliceri se sacrificaturum (idolis). Cum autem praeses viderit illum animo sibi constituisse nihil polliceri neque ullatenus a fide sua recedere, jussit ducem ut Shamona descendere faceret unde is pendebat, et utrumque conducens includeret in *foveam obscuram* unde venerant.

Dux itaque accedens [𐭪] Shamona descendere fecit unde pendebat, eumque, quoniam pedibus non valebat incedere, satellites supportarunt, et una cum adducto Guria, secundum praesidis jussum, in praefatam foveam obscuram incluserunt.

Die XV Novembris nocte feriae III tempore, quo gallus bis canit, surgens praeses et cum eo universus comitatus, praeventibus lucernis lampadibusque, in praetorium descendit ⁽¹⁾ occupavitque tribunal in palatio regio penes balneas hiemales. Illa ipsa hora misit ad Guriam et Shamona octo satellites cum duce, qui eos ex fovea extraxit. Shamona autem portando portabant, quoniam impeditus erat incedere pede dextro, quem veru ferreum transfixerat, ita ut genu ipsius acetabulum contraxerit; Guriam vero, etsi pedibus incolumem, duo, unus a dextris alter a sinistris, satellites sustinebant, primo propter passos cruciatus carceremque, secundo [𐭪] ob senectutem. Introducentes ergo ambos illos constituerunt coram iudice.

Sic igitur praeses illos allocutus est: Num consilium iniistis faciendi voluntatem imperatorum? Vivetis tum, adspicietisque solem hunc, egressique pergetis domus vestras, ut jam vobis dixeram, videbitisque familiares vestros cognatosque nec non et

(1) Indicatio loci palatii regii defectuosa est in versione armena.

vestra bona (servabitis). An potius mori seligitis, vobisque ita arridet? Quippe imperatores edixerunt mihi jubentes, ut qui voluntatem nostram minime perfecerit, solemque dominum nostrum non adoraverit, nequaquam hunc solem adspiceret.

Respondens Shamona ait: Noscis equidem homines cunctos esse filios Adae ex terra plasmatos, iisdemque mortem naturalem a Domino solis decretam esse.

Quomodo igitur homines dicerentur domini solis, vel sol ipse diceretur dominus, dum is sicut et illi factus est. obscuratur et tandem deficiet, uti et iidem? Potestas itaque Dei nostri est quae ipsum dominatur, efficitque ut exoriatur in Oriente et occubat in Occidente. Quantum igitur temporis creator tum noster tum ipsius solis concessit nobis, in mundo ambulavimus adspeximusque lucem ejusdem solis; hodie autem nobis adimplentibus voluntatem Dei nostri sufficit tempus istud quodlibet id fuit, quo solem vidimus. Ecce enim si non ita erit, morte [8] naturali ab hujusmodi domicilio nobis emigrandum est, ut ipsa natura suo spectaculo testatur.

Subjungit praeses: Sufficiant permulta quae et vos protulistis et ego protuli. Modo paucis verbis vobis dico: Numquid annuitis thus injicere, vinumque libare super aram constitutam coram Jove hoc? Et tunc pergetis ad domus vestras in pace. An vero edicam contra vos, ut exeatis ad pereundum gladio, quemadmodum ab imperatoribus mihi mandatum est?

Shamona respondens ait illi: Si facis nobiscum quod dicis, nempe ut egrediamur ad subeundam mortem gladio, atque ita nos vita hac solutos reddis, mercedem a Deo benedictam recipies concedendo nobis quod vel ab initio a te petimus.

Dixit praeses ei: Nugae haec sunt. Eja voluntatem imperatorum perficite, ne mala morte pereatis. Nolo siquidem vos per manus meas mortem subire. Ideo totum hoc per tempus inducias vobis concessi, audivique omne quod coram me locuti estis, ne ex mea parte vobis perhibeatur id quod nunc exposcitis.

Shamona respondens ipsi dixit: Moriemur sane propter nomen Jesu Salvatoris nostri, ut alteram mortem, quae in aeternum permanet, evadamus, dignique fiamus vita, quae per saecula saeculorum [۷] dominabitur, in luce regni et in gloria quae minime pertransibit.

Non enim sumus praestantiores pristinis justis, non Si-meone, qui crucifixus fuit capite deorum verso, neque Paulo, cui gladio caput fuit sublatum Romae, neque Stephano, quem judaei lapidibus obruerunt, neque Jacobo filio Zebedaei, quem rex Agrippa interfecit, neque Jacobo ⁽¹⁾ fratre Domini nostri, quem Judaei interemerunt ligno fullonis, neque Joanne Baptista, quem abjecta Herodiades intercidere fecit, neque ceteris multis, qui sua corpora exhibuerunt flagellis, contumeliae necique confessionis, ob adorandum sacrumque nomen Christi Jesu.

Praeses inquit: Non equidem silentio utor, moramque gero ideo, ut referatis coram me nomina consecratorum vestrorum; sed ut juxta mandata imperatorum sacrificetis, et a morte gladii, quem, a tempore quo apud me ingressi estis usque ad hanc horam, en cernitis, liberemini.

Guria respondit illi: Nos omnium hominum longe infimi abjectioresque sumus, et valde abest ut priorum justorum socii computemur, vel ut cum illis comparemur. Consolationem autem habemus in his, quae Magister noster dixit nobis, " Qui nempe perdit [۷] animam suam propter me, inveniet eam " ⁽²⁾. Confidimus quoque ultionem a nostris persecutoribus sumptum iri.

Inquit praeses: Videte, nondum festinavi edicere in vos sententiam mortis per gladium, abstinuique hactenus ab infligendis vobis suppliciis et tormentis, uti jussus fui adversus vos ab imperatoribus. Cavete modo ne illa in vos edicam, et exinde

⁽¹⁾ Deest apud Metaph. et in vers. arm. mentio Jacobi fratris Domini.

⁽²⁾ Math. X, 39; Marc, VIII, 35.

prae torturis pollicemini vos voluntatem imperatorum adimple-
turos. Ast nequaquam tunc temporis vestri miserebor, quemad-
modum modo misereor.

Guria et Shamona ⁽¹⁾ respondentes inquirunt: Nisi animo
et mente nobis esset constitutum nos perlaturus supplicia et
cruciatu quos intentas in nos, nequaquam haec responsa tibi
redderemus. Iudicium enim, quod in eum, qui Deum negave-
rit, feretur, longe amarius est sententia, qua nos modo perter-
refacis.

En ergo nos stantes coram te: perface in nos ea omnia quae
ab imperatoribus praecepta tibi sunt adversus nos utpote qui chri-
stiani sumus adoratoresque Christi, cujus iudicium nemo, ne im-
peratores quidem effugient.

Videntes itaque ⁽²⁾ iudicem pronum ad ferendam in illos
sententiam mortis, magnopere gestientes laetati sunt, laudan-
tesque ambo dicebant: Gloria Ei, qui nos hisce effecit dignos,
et propter quem pro viribus omne quod accidit nobis pertulimus,
nimirum propter nomen Jesu Christi.

[C] Praeses autem, animadvertens ipsorum gaudium erga
gladium valde obstupuit quod et ipsi, nullo temporis momento,
ne verbum, quidem promissionis protulissent; percutiensque manum
super alteram quiescens tacuit, mente resolvens quid ipsis factu-
rus sit.

Deinde sic fatus illos allocutus est: Scitis ⁽³⁾ me iam plu-
ries moram gessisse ne vobis contingat quod jamjam sum in vos
edicturus, ut nempe egressi pereatis gladio, quemadmodum me
rogastis.

Iussit igitur carnificem ut secum decem satellites accipiens
exeat, conducens eos (confessores) extra procul a civitate, pro-

(1) In versione armena respondere perhibetur solus Guria.

(2) Hic locus minus recte ab interprete armeno fuit redditus.

(3) Differunt ab iis quae hic inseruntur in versione armena.

pter, plebem ejusdem civitatis, ne ipsorum causa contristatio alicui in urbe fieret.

Suscipiens itaque carnifex praesidis jussum, secumque trahens satellites decem, perrexit ducens eos (Guriam et Shamonom). Egressus est autem nocturno tempore passu celeri ex porta occidentali civitatis, quando ecce occurrit obvia rheda, in qua considere fecit utrumque, antequam incolae civitatis e somno expergerient. Adduxitque ipsos ad montem ex regione septentrionali Edesae ad collem ⁽¹⁾ dictum [ܡܝܬܐ] *Beth-Alah-Kikla* ⁽²⁾ situm inter ⁽³⁾ meridiem et occidentem fontis aquarum, qui in civitatem defluit.

Cum igitur illuc accessisset, utrumque descendere fecit ex rheda, in qua considebant. Illi autem gaudebant et laetabantur advenisse jam tempus ipsorum coronationis.

Rogarunt proinde carnificem ut sineret se paulisper orare. Dixit eis carnifex: Rogo vos, ut oretis et pro me, qui peccavi in vos, quique coram Deo moriturus sum. Tunc ambo simul orarunt, stantibus post illos sanctos carnifice et satellitibus, qui et ipsi orabant tunc, misericordiamque flagitabant.

Postquam ambo oraverint, deprecati sunt viros ⁽⁴⁾, qui ipsos conducebant, dicentes: Quoniam nox est, fratresque nostri familiaresque modo absunt, ne vos pigeat corpora nostra sepelire, eaque juxta morem, qui viget in saeculo, obtegere. Dolebant enim angebanturque neminem tum adfuisse ex fratribus vel filiis in Domino, ad ipsorum cadavera rite componenda sepeliendaque. [ܡܝܬܐ] Laetabantur vero praetermodum utpote qui illa hora visuri essent faciem Christi.

Ambo autem una voce orarunt dicentes: Pater Domini nostri

⁽¹⁾ ܡܝܬܐ syriace *collis* sonat, quod vocabulum armenus interpret minime intelligens putavit esse nomen proprium alicujus urbis.

⁽²⁾ In Metaphraste *βηθελανκλα*.

⁽³⁾ Ejusmodi indicatio *collis* deest in versione armena.

⁽⁴⁾ Armena versio minus recta est hic.

Jesu Christi, suscipe animas nostras apud te in pace: tu collige corpora nostra usque ad diem judicii et tege ea ⁽¹⁾.

Shamona conversus inspiciens orientem, flexusque genibus dixit carnifici: accede, et fac quod tibi est de me mandatum.

Accedens ille eum percussit uno ictu gladii, quin ictum reiteraret.

Item et Guria genuflexus ad latus socii, orientemque inspiciens collum extendit: quem et carnifex uno ictu haud iterato gladii percussit ⁽²⁾.

Tunc satellites collocarunt eorundem corpora unum prope aliud, relinquentesque ipsos regressum fecerunt in civitatem. Satellitibus illis ingredientibus (civitatem) obviae factae sunt ingentes multitudines, quae, die jam illucescente, exierant ut inquirerent quo sanctos adduxerint, seiscitabanturque a satellitibus dicentes: quemnam ad locum confessores traxistis?

Quibus illi ad locum *Beth-Alah-Kikla*. Inter primam autem aciem [ص] egredientem illius multitudinis, quae exierat ad inquirendum de sanctis martyribus, exstabat ipsa filia Shamonaе martyris. Exiit porro universa gens civitatis, viri et mulieres, composueruntque ipsorum corpora, collegeruntque terram super quam eorundem sanguis defluserat. Plurimi autem vestes pretiosas, lintea multa, thus, aromatha, myrrhamque copiosam secum attulerunt. Ideoque, de more, illae turbae colligentes corpora sanctorum mundis linteis, illisque vestibus (pretiosis) myrrha, thymiamate et fasciis involverunt, incluseruntque in unam arcam, quam deposuerunt in quodam coemeterio, quod ibi reperiebatur, concinentes interea psalmos, cantilenas, hymnos precesque supplicatorias, laudantesque Dominum nostrum pro con-

⁽¹⁾ Addit. vers. arm.: *Quem diem solus nosis atque Tuus dilectus Filius Salvator noster; junge nos tuis sanctis et exercitui Tuorum martyrum.*

⁽²⁾ Hic finem fecit Metaphrastes.

stantia patientiaque illorum sanctorum martyrum, qui, quantumvis tot torturae cruciatusque eis acciderint, dum persecutione impeterentur, tamen deflexerunt a veritate fidei nequaquam. Audientes enim de aliis coronati qui in variis locis martyribus, fuerunt, ipsos beatos dicebant quoniam effecti sunt digni ut essent Christi martyres. Quoniam vero eandem (sortem) attendebant, illamque vehementer sitiebant, ipsa eisdem concessa fuit per misericordiam Domini nostri, qui non denegavit ipsis hoc quo contigit et peractum est diebus ⁽¹⁾ Konae Episcopi civitatis Arach [ܐܪܚ], ⁽²⁾ uti supra scriptum fuit, nec non Hymenaei Episcopi Hierosolymae, diebus Caji Episcopi Romae, diebus Theonae Episcopi Alexandriae, diebus Tyranni Episcopi Antiochiae, aliorumque ceterorum quos praetermittimus ne verbum augeatur.

Ejusmodi persecutio habuit locum partim hic in Mesopotamiae regione, partim in Cilicia, Galatia, Syria, Phoenicia, Palestina, Aegypto aliisque ceteris locis et in regione Romanorum et in cunctis regionibus.

Vos rogo, fratres, qui induti estis dolorem hujusce persecutionis propter dirutas ecclesias Christi, vexatosque adoratores Domini nostri, ut oretis pro Theophilo, qui curam habuit suscipiendi scribere exemplar horum actorum, juxta ea quae ipsis meis oculis vidi peragi de facto in Shamona et Guria sanctis martyribus, qui renuntiaverant pravae haereditati idolatriae patrum suorum.

Sint haec vobis omnibus, fratres nostri, in recordationem et in bonam memoriam collaudationum quae post nos secuturae sunt.

Haec scripsi die XX mensis Novembris die Dominica, post dies [ܡܕ] quinque a coronatione istorum sanctorum martyrum anno DCVIII Graecorum.

(1) Versio armena hic finem facit actorum.

(2) Arach est nomen antiquum Edessae.

Eorum carnifices ipsos beatos dicebant, illorumque necem laudibus offerebant, venerabanturque, clam tamen, quoniam pertimescebant Imperii potestatem.

Christus per multas suas miserationes salutem operetur populo suo, et regnare faciat pacem suam in sua Ecclesia sancta, ne iterum videamus aut audiamus ecclesias everti, monasteria ⁽¹⁾ dirui, altaria destrui, sacerdotes occidi, diaconos necari, monachos injuria affici, pudicas denudari, filias foederis adspersi, fideles persecutione impeti, mulieres in captivitatem duci, filios foederis factos custodes nocte per fora civitatum, neque lanceas et spicula transfigere latera sanctorum, neve gladios acutos super colla veracium (i. e. fidelium) transire, neque corpora praestantissimorum virorum devorari a feris malis, neque ignem accendi in corporibus Christi amatorum, neque beatos in mare projici, ut fiant esca piscibus, neque [مس] fidelibus detrahi cutem capitis, propterea quod non inclinarunt cervices coram simulacris, neque fideles persecutos pelli in exilium. Quin potius adimpleatur in nobis hoc tempore persecutionis quod dictum est: “ Ad vespertas demorabitur fletus et ad matutinum laetitia ⁽²⁾ ” per preces istorum inclytorum martyrum et confessorum verorum et fortium Shamoniae et Guriae, omniumque sanctorum ipsorum sociorum et similium, millenorum centenorumque millenorum qui interfecti fuerunt ipsorum diebus, nec non per orationem Mariae, omniumque sanctorum. Sint miserationes super omnem qui partem habuit in die ipsorum memoriae in saeculum saeculi. Amen.

Explicit narratio Shamoniae et Guriae.

Amanuensis poscit ab iis, qui charitate sunt animati, orationem veniae propter errores qui irrepserunt in scriptura hac. Qui enim condonat, condonabitur et illi. Amen et Amen.

⁽¹⁾ Videtur vocabulum istud fuisse posterius intrusum.

⁽²⁾ Ps. XXIX, 6.

ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס

ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס

ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס

ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס
 ווארענאטא : וואס : וואס

f. 9v. နဝိယံ ⁽¹⁾ ဟိကံ နာမော န || နာမ ဘူမိ ဝိည ဝိည နာ

(1) Amanuensis in margine notat: ८११०] : ८१.

הנהגותיו כאלו של (1) דלית דלית
 * דלית דלית דלית דלית

דלית דלית : דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית : דלית דלית
 * דלית דלית דלית דלית

דלית דלית דלית דלית : דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית דלית . דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית : דלית דלית דלית

f. 8 v. || דלית דלית דלית דלית : דלית דלית דלית דלית

דלית דלית דלית דלית . דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית דלית : דלית דלית
 * דלית דלית דלית דלית

דלית דלית דלית דלית : דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית . דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית דלית : דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית דלית דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית דלית : דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית דלית דלית דלית
 דלית דלית דלית דלית דלית דלית : דלית דלית

(1) In codice erronee legitur hic et infra דלית דלית .

(¹) Est graec. Ζεῦχος. Amanuensis explicat arabice per vocem مكتوب .

ନିମ୍ନଲିଖିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ : ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ

: අප ජාත විනා කළමනාකරු නැත : අප විනා

12 ನಿಜವು ಅವಿಧಾ ನಿಧಾ ಅವಿಧಾ ನಿಧಾ

خالد بن عبد الله بن خالد : كان من بني كلاب

അറുപതി അറുപത് അല്പ നാലു ന : നാലു

توضیح: کہ جس کا ذکر ہے وہاں پر مباح ہے۔

ජාති ලේඛන : මේ කොටස කෙසේ වෙතත්

ආයුර්වේද උපදේශකයාගේ සේවය : සෞඛ්‍ය සේවයේ සේවය : සෞඛ්‍ය සේවයේ සේවය :

f.7 r. : אמת לך חבובי אמת לך חבובי || אמת

אני דכיתם חלי מן צדקה :

ආරාධනා කළේ : ආරාධනා කළේ : ආරාධනා කළේ :

[illegible]

ל. לוי יצחק זצ"ל אבן שמואל ורחמי

6. ክፍል 1 : የጥያቄው ስራ ለማጠናቀቅ የሚያስፈልጉትን ሰነዶች ይጻፉ፡፡

[illegible]

• ଅନ୍ଧାର କ୍ଷୁଦ୍ଧି କଲ

حبيب الله كرامه كرامه : مع خدامه حلال

ಕುಟುಕು ಕಡೆಗಡೆ ಹೂ ಕಳೆದಂತೆ ಹೂ : ಮರಿದು ಬಂದಂತೆ ಮಾಡ

۱. احوال و صفت : در این کتاب احوال و صفت

[illegible][illegible]

[illegible]

(¹) Est vocabulum latinum *officiales*: amanuensis ad oram paginae explicat per **حکمہ**.

[illegible]

(1) Est vocabulum latinum *exceptor* i. e. notarius.

[illegible]

(1) Amanuensis ad oram paginae tamquam vocabuli **محل** explicativum apponit **معه**.

אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :

אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :

אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :
 אַרבעטן און אַלע זאַכן וואָס זײַנען :

(1) Metaphrastes vertit: *Commentariensis*.

1.

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל אֶת־הַבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה
 אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים
 יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל
 וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְהָיָה
 יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה
 אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים
 יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל
 וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְהָיָה
 יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים
 יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה אֶת־הָאֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל

[illegible][illegible]

(¹) Est graec. *Δικαστήριον*.

[illegible]

ב. נפמא ז' נפמא ז' פ' נפמא ז' נפמא ז' . נפמא ז'
 נפמא ז' נפמא ז' . נפמא ז' נפמא ז' נפמא ז'
 נפמא ז' : נפמא ז' נפמא ז' . נפמא ז'
 נפמא ז' נפמא ז' נפמא ז' . נפמא ז' נפמא ז'
 נפמא ז' נפמא ז' נפמא ז' : נפמא ז' נפמא ז'
 נפמא ז' . נפמא ז' נפמא ז'

אברהם אבינו : יצחק אבינו : יעקב אבינו :
 ראובן : שמעון : לוי : יהודה :
 יוסף : בנימין : דן : נפתלי :
 גד : אשר : שמואל : זבולון :
 יזבול : יואל : יואב : יואח :
 יואחז : יואחז : יואחז : יואחז :
 יואחז : יואחז : יואחז : יואחז :

חן וחסד ורחמים : על כל עמך ישראל
 וחסדך ורחמים : על כל עמך ישראל
 וחסדך ורחמים : על כל עמך ישראל
 וחסדך ורחמים : על כל עמך ישראל
 וחסדך ורחמים : על כל עמך ישראל

הנהגה אחרת לא נמצאה : חבא נא
הנהגה : לא נא נא נא נא נא : חבא נא
הנהגה נא נא נא נא נא : חבא נא
חבא נא נא

הנהגה נא נא נא : חבא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא : חבא נא נא נא
נא נא נא נא נא נא נא

הנהגה נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא
נא נא נא נא נא נא נא

הנהגה נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא f.3r.
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא
הנהגה נא נא נא נא נא נא נא

(1) Notat amanuensis נא נא נא : sed perperam. —
(2) Cod. hic erronee habet נא נא נא.

וספד כחית מיתא כחיתא לא יחית : אלהיה
 איה לא שחית : איהיה , חיה איהיה ויהיה
 איהיה : איהיה איהיה לא איהיה , איהיה ,
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה : איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה

f. 2 v. איהיה איהיה : איהיה איהיה איהיה
 איהיה : איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה

איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה

איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה
 איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה איהיה

[illegible][illegible]

גור שחורא דאזי : עמ אל חלחא חנימ חלל
 דבזירא פחמ : מסמחח חישלחחח חב . חח ,
 חחחח חח חחחחח : חח ח חחחח חחחחח
 חחחח חחחח חח חחחחח חחחח חחחחח

(1) Notat amanuensis in margine illius civitatis nomen arabice sic: *أمان*.

[illegible]

f. 2r. ቄርከላዊ ቅዱስ ጳጳስ || በጣላ ልጁ : ጠቅላይ
ጽሕፈት : ጽሕፈት ጽሕፈት ጽሕፈት

ԿԺԱՌՄԹ ԺԱՅՈՒՔ ԿԺԱՅԺԻ ԿՂԱՅԻՄ, ԻՆՆԱ ԿՂԻԱՎ, ԻՆՆԱ ,ՄԻՈՒՔԱՆ ԿՂԻԱՎՆԱ

ԵՐԻՆՈՒՄԵՆԻՔԱՆ ՄԺԱՅԻՆՆԱՆ (1) ԿՂԱՅԺԻՈՒ ԿՂԱՅԺԻՄ ԺԱՅԻ
 ԿՂԻԱՅԻՄԻՔ ԺԱՅԻ ՄԺԺԻՔԱՆ . ԿՂԱՅԻՄԿԱՆ ԿՂԱՅԻ
 ԿՈՄ ՄԺԺԻՔԱՆ ԸՄ ՄԱՅԻՄԻՆՆԱՆՆԱՆ ՄԺԱՅԻՆՆԱՆ
 : ԿՂԱՅԻՈՒ ՄԺԻՔ ԿՂԻԱՅԻՄՆԱՆ : ՄԺԻՔ ԿՂԻԱՅԻՈՒ
 ԻՂԻԱՅԻՈՒ ԿՂԱՅԻ ԿՂԱՅԻՄԻՔԱՆ : ԺԱՅԻ ՄԱՅԻՄՆԱՆՆԱՆ
 : ,ՄԻՈՒՔԱՆ ԿՂԱՅԻՄՆԱՆ (2) ԿՂԱՅԻ ՄԺԺԻՔԱՆ . ԿՂԱՅԻՈՒ
 ԿՂԱՅԻՈՒ ԿՂԱՅԻՈՒ ԿՂԱՅԻ ՄԱՅԻՄԻՆՆԱՆ ԿՈՄ ՄԺԺԻՔԱՆ
 : ԿՂԱՅԻ ՄԱՅԻՄՆԱՆ ԻՂԻԱՅԻՈՒ : ԿՂԱՅԻՈՒ ՄԺԺԻՔԱՆ ՄԺԺԻՔԱՆ
 . ԿՈՄ ՄԱՅԻՄՆԱՆ ԿՂԻԱՅԻ ԿՂԱՅԻՈՒ ԿՂԱՅԻՈՒ ԿՂԱՅԻՈՒ

(1) Cod. habet ԿՂԱՅԻՈՒ: sed lectio erronea est, uti in
 proleg., c. III, pag. x, indicavimus. — (2) Perperam amanuensis
 ad oram paginae corrigit nomen Konae per nomen Korae sic:
 ԿՂԱՅԻՈՒ.

କହୁଅଛି

കുറുപ്പിനെക്കുറിച്ച്

ד-מ-י, א-י-א ד-מ-י, י-ג-ג

מבוא וזכרון

ᐱᐅᐱᐱᐅ

ᐱᐅᐱᐱᐱᐱᐱ ᐅᐱᐱᐱᐱ

ᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱ

ᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱ

- 7298 RAHMANI, Ig. Eph. II. Acta Sanctorum
Giriae et Shamoniae.
- 7296 BAUMSTARK, Anton. Die Biographie
des Rabban Bar'Itta.
- 7402 Baumstark, Anton. Altarkreuze in
nestorianischen Klösterndes.
- 8029 RAHMANI, Ig. Eph. II. Studia Syriaca.
- 7329 BAUMSTARK, Anton. De Causis Festorum.
- 7330 " " Eine syrische
Liturgia S. Athanasii.
- 8887 KIRSCHNER, Bruno. Alfabetische
Akrosticha in der Syrischen Kirchenpoesie.
- 10050 CHABOT, (J. B.) Notes sur quelques
points de l'histoire de la littérature
syriaque.
- 10043 NOLDEKE, (T). Review of the "Histoire
d'Ahoudemmah et de Marouta by Nau.
- 9022 RUCKER, A. Die Canones des Simeon von
Revardesir.
- 6483 FROTHINGHAM, A. L. Stephen Bar Sudaili.
- 10071 PARISOT, Dom Jean. Le Livre des Pères
ou Ketabha, etc.
- 10065 CORLUY, Josephus. Historia Sancti Mar
Pethion.
- 10067 CHABOT, (J. B). Regulae Monasticae.
- 10070 KUGENER, M. A. Un traité astronomique
et météorologique syriaque, etc.

- 10056 RAHMANI, I. E. Chronicon Civile et
Ecclesiasticum.
- 9033 CHABOT, J. B. Note sur l'ouvrage
syriaque intitile le Jardin des Delices.
- 10066 GUTSCHMID, Alfred. Untersuchungen
über die Syrische Epitome der Eusebisch
Canones.